

betale 1 Krone pr. Td. i Bonus til alle Kornleverandører, saafremt et bestemt Kvantum indkommer paa Statens Lagre. Naar dette Forhold berøres i Lovforslaget, er det, fordi det har vist sig ved en Undersøgelse af, hvad der er indkommet, at i Lovens Forstand, efter dens Ordlyd, er der ikke indkommet fuldt ud 7 Mill. Tønder af dette Korn, idet dette Kvantum af 7 Mill. Tønder, der nævnes, defineres som det Kvantum, der indkommer ved Ligning og ved Køb. Saaledes som Loven er at forstaa efter dens Ordlyd og dens Bemærkninger, er der ikke indkommet fuldt ud 7 Mill. Tønder; hvis alle havde indleveret efter deres Skyldighed, vilde dette Kvantum være naaet, og hvis § 13 gennemføres, maa jeg ogsaa antage, at efter al Sandsynlighed vil dette Kvantum naas ved Efterleveringen. Men det maa paa den anden Side erkendes, at det Kvantum, som er indleveret, er saa nær op imod de 7 Mill. Tønder som vel tænkeligt, der mangler et Par Hundredetusind Tønder, og dernæst har Ernæringsraadet efter sin Opfattelse af Loven ment, at ogsaa andet Korn end det paalignede og det købte kunde medregnes, nemlig det Korn, som er afleveret i Henhold til § 6 i Kornloven og senere erstattet ved Ombytning med andet Korn. Ernæringsraadet har ment dette; det stemmer ikke med Lovens Ord, jeg tør mene, heller ikke med Lovens Hensigt, men det vil sikkert, og navnlig hvis § 13 gennemføres, være rigtigt, at denne Bonus alligevel udbetales. Ministeriet maa meget ønske at blive sat i Stand til at udbetale disse 7 Mill. Kr. i alle Tilfælde, men uden at en udtrykkelig Hjemmel gives derfor, vil der ikke være Lovhjemmel til Stede.

Med disse faa orienterende Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget, som det foreligger, til en velvillig videre Drøftelse og Behandling her i dette Ting, idet jeg gaar ud fra, at man her i Tinget ligesom i det andet høje Ting vil enes om en Ting, nemlig om Lovforslagets Hovedformaal, om Nødvendigheden af at sikre Brødkornet ogsaa i det kommende Aar.

Ole Hansen: Der staar i Salmonsens Konversationsleksikon, at Landbruget er Danmarks vigtigste Erhverv, og det stemmer ogsaa godt nok med, hvad vi alle har lært, da vi gik i Skole. For øvrigt er Rigtigheden heraf yderligere blevet bekræftet i de senere Aar, da Landbruget, trods Afspærring og trods meget store Indgreb i Landbrugets Driftsforhold, ikke alene har været i Stand til at forsyne Landets Befolkning

med de nødvendige Fødemidler, men ogsaa at producere værdifulde Varer til Eksport. At denne Eksport af Landbrugsprodukter i de senere Aar har været af overordentlig stor Betydning ogsaa for andre Erhverv her i Landet, skal jeg kun lige nævne, idet jeg ellers ikke finder Anledning til at omtale dette Spørgsmaal nærmere. Det vigtigste i Øjeblikket er nemlig ikke, hvad Landbruget tidligere og i de nærmest foregaaende Aar har været i Stand til at yde; det, der nu maa tillægges den største Betydning, er Spørgsmaalet om, hvorledes Stillingen kan ventes at blive i Fremtiden og da ganske særlig i de nærmest kommende Aar. De Forhaabninger, som vi alle, i større eller mindre Grad maaske, havde næret til, at der vilde indtræde mere ordnede og mere tilfredsstillende Forhold, naar Krigen var forbi, synes jo desværre at skulle blive til fejlslagne Forhaabninger; i hvert Fald er Vanskelighederne paa forskellige Omraader ingenlunde blevet mindre, men derimod større. Lad mig i denne Forbindelse kun lige pege paa den ugunstige Handelsbalance, som vi har for Tiden. At der, naar Afspærringen blev hævet, vilde blive en meget betydelig Indførsel af Varer her til Landet, var noget, som vi baade ventede og ønskede, men naar Forholdet nu stiller sig saaledes, at der i det forløbne Halvaar er indført Varer for ca. 1 Milliard, medens vi kun har udført Varer for ca. ¼ Milliard, saa begynder Stillingen, synes jeg, at blive noget betænkelig; og at fortsætte i samme Retning og i samme Omfang lader sig sikkert ikke gøre, uden at der opstaar meget alvorlige Følger.

Et ufejlbarligt Middel til at modvirke en ugunstig Handelsbalance savner vi jo imidlertid ikke, det er fremhævet fra flere Sider, og det af Mænd i meget fremragende Stillinger; og Midlet gaar, som bekendt, ud paa, at vi skal forøge Produktionen og formindske Forbruget. Man kunde maaske ogsaa sige det med nogle helt andre Ord ved at udtrykke det saaledes, at vi skal bestille noget mere og spise og drikke og mere os lidt mindre — det er vistnok de samme Ord for den samme Tanke. Dette Middel eller dette Raad, hvad jeg nu skal kalde det, er sikkert godt; men lige saa sikkert er det, at det er noget, som er lettere sagt end gjort. Hvad nu Indskrænk-

Rettelse.

Sp. 2478, L. 21 f. o., udgaar „formodentlig“, og samme Ord tilføjes i L. 23 efter „Lovgiverne“.